

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Opera S. Matris Teresae De Iesu Carmelitarum Discalceatorum et Discalceatarum Fundatricis

In duas partes distincta

Continens I. Viam Perfectionis. II. Castellum Animæ siue septem
Mansiones. III. Exclamationes, vel Meditationes animæ ad Deum suum ...

Teresa <de Jesús>

Coloniæ Agrippinæ, Anno M.DC.XXVII.

Cap. IX. Declarat quomodo Dominus, animæ per visionem imaginariam
communicet; monet autem suas caueant, ne per hanc conduci viam
desiderent.

urn:nbn:de:hbz:466:1-37994

S.
Theresia

Opera

VI
16

si cui sororum simile quid cælitus concederetur, ipsam propter ho-
lijs meliorem aut sanctiorem esse. Ducit singulas Dominus, prout
maximè viderit expedire. Apparatus id quidam & dispositio est, ut
qua insignis paulatim Dei ancilla euadat, si quidem ipsa inde recte
faciat. at interdum eas quæ maximè imbecilles sunt, per hanc Deus
conducit, nec est quod hoc aut probemus aut cõdemnemus. sed ad
tutes duntaxat respiciamus oportet, & quænam inter nos maneat
mortificatione, humilitate, conscientiaq; puritate Domino seruata
iufmodi enim quæ fuerit, ceteris sanctior haberi poterit. esto hoc
mundo pauca admodum aliqua cum certitudine sciri queant, quæ
adusque verus ille Iudex in decretorio mundi totius die re-
vnicuique iuxta merita sua. Tunc mirabimur, cum videbimus
quàm eius iudicium diuersum sit ab omni eo quod hie intelligitur
& deprehendere possumus. Sit ipse in æternum benedictus
men.

CAPVT IX.

DECLARAT QUOMODO ISE DOMINVS ANIMAE PER
imaginariam visionem communiçet. Monet autem sermo suas causas ne per
hanc conduci viam desiderent. Insignes quoque hoc adfert
rationes. Singularem caput horum utilita-
tem continet.

*Visionibus
imaginarijs
faciliter se
immiscet
diabolus.*

VENIAMUS nunc ad visiones imaginarias, quibus se diabolus facili-
ter ac magis immiscere potest, vti dicunt, quàm iis quæ dicuntur
eternus. Et sanè non potest esse minus. Verum, cū à Deo hæc veniant, quæ
mihi quadã tenus vtiliores & meliores videntur, vtpote naturæ nostræ
conformiores; non tamen iis, quas in vltima mansione Dominus con-
gnosendas dat: etenim ad harum dignitatem & excellentiam nullæ
pertingunt.

Iam ergo videamus, vt superiori capite vobis dixi, quo modo Do-
minus hic præsens adsit. perinde ergo iis adest, si sicut dum magni pretij
maximæq; efficacie gemmam aureæ pyxidulæ inclusam habemus, quæ
certissimè & indubitatè nouimus ibi contineri, esto ipsam namq; habeamus
rimus; sed non propterea ipsius gemmæ virtutes minus nobis proficiant,
si eam nobiscum circumferamus. quòd iam tum experientia nos docet
mus, illius ope nos ab aliquibus morbis, aduersus quos naturæ nostræ
res habet, & proprium amuletum est, esse sanatos. ipsam tamen in-
spicere non audemus, nec theculam aperire, imò nec possumus; quia
illius aperiendæ modum solus ille norit, cuius est gemma: qui licet eam

nobis mutuo dederit, vt illius ope iuuaremur, ſibi tamen clauem
 velut quid proprium reſeruauit theculam aperturus, tum cum eam
 nobis volet oſtendere; quin etiam, vbi viſum fuerit, eam denuo
 reſumet, vt & de facto facit. Iam ergo ponamus, eum caſellam aliquo-
 ties inopinato & inſperato aperire velle, quo mutuario gratificetur,
 certe minimè dubium eſt, quin id ei poſtea longè futurum ſit iu-
 cundius, cum ſcilicet admirabilis illius ſplendor qui è gemma emi-
 cabat, ei in mentem veniet, itaque memoria illius profundius hæc
 inſculpta manebit. Eodem ergo modo ſit hîc: nimirum quando Do-
 mino viſum eſt, animam hanc maioribus quibusdam gaudijs recrea-
 re, illi eo, quo ipſi placet, modo ſacraſſimam humanitatem ſuam cla-
 riſſime ſpectandam exhibet, idque ea in forma qua inter homines a-
 gens viſus eſt, aut qualem poſt reſurrectionem ſuam habuit. Et licet
 ipſum tam ſubito & repente fiat, vt cum fulgetri cuiuſdam celeritate ip-
 ſum æquiparari poſſe videatur; nihilominus glorioſiſſima hæc imago
 ita imaginationi inſculpta manet, vt eam inde nullatenus euelli & dele-
 ri poſſe putem, quoaduſque eam videat vbi perpetuò & ſine fine ea
 frui licebit. Quod autem imaginem vocem, non ita accipiendum
 eſt, quaſi imago quædam ſit, pro imaginatione & iudicio ipſam vi-
 dentis, expreſſa aut depicæta; ſed verè viuæ eſt, & interdum etiam eum
 anima loquitur, magnaque ei ſecreta reuelat. Sciendum verò, ta-
 metſi aliquantiſper in hanc ipſa defixa hæreat, non magis tamen in
 eam obtutum deſigere poſſe, quàm in ſolem; atque hinc ſit, viſionem
 hanc ſemper quàm citiſſimè prætereire: idque non ideo, quod illius
 ſplendor, vt ſolaris ille externo, interno viſui officiat aut affli-
 gat, internus quippè videt quidquid hîc videndum occurrit, (cum
 enim exterioribus oculis quid videtur, de eo nihil omnino poſſum di-
 cere: cum illi perſonæ quam dixi, de qua tam particulariter poſſum lo-
 qui, nihil tale vniquam contigerit, & ægrè quis certam rei illius, quam
 experientia non nouit, rationem det;) illius enim ſplendor eſt,
 velut lux quædam inſuſa, aut ſicut Solis, velo tam ſubtili & fulgido
 vti adamas eſt (ſi quidem elaborari is & texti poſſet) tecti. Veſtimen-
 ta autem eius è tela tenuiſſima videntur. Penè ſemper autem, dum
 hanc animæ Dominus gratiam facit, ipſa raptum patitur, quod imbecil-
 lis, & vilis eius natura tam terribilem viſionem ferre nequeat. Terribi-
 lem inquam, eſto namque hæc & pulcherrima ſit, & maioris voluptatis,
 quàm quis, tametſi ad mille annos viueret, & aſſiduè cogitando ſeſe de-
 fatigarer, imaginari poſſet; eo q̄ omnem & imaginationis & intellectus
 noſtri capacitatem longè transcendat: illius tamen præſentia tantæ
 eſt Maieſtatis, vt tanto animam horrore compleat, vt eam

*Quomodo
 in humanis
 ſate ſua Do-
 minus ani-
 ma appa-
 reat.*

*Quomodo
 apparet
 ſaluatoris
 humanitas
 vocetur i-
 mago.*

*Interno vi-
 ſu omnia
 hic videtur.*

*Qualis eius
 ſplendor &
 veſtes.*

*Cur viſio
 hac ſit ter-
 ribilis.*

hic minimè necesse sit interrogare, quisnam ipse sit, aut valeat hoc illa discat; satis namque ostendit, cæli terræque Dominum esse, quod in Regibus terræ huius locum non habet, qui seipsum & suam parui aestimabuntur, nisi regis pompæ schema & apparatus eos non imitetur, aut Reges se esse verbis significant.

Quam ô Domine mi, nos Christiani te parum cognoscimus, quam terribile erit videre te die illa, qua nos iudicatum venies, cum etiam tam amicè ac benevolè hic cum sponsa tua agere venis, tuus spectus & visio tanto mentem terrore compleat? Quid erit, equè carissimæ, quando tam rigorosa & terrificæ voce ad impios intrabit. *Ite maledicti.* Hoc certe vnum nobis ex hac gratia quam tu præstat, memoriæ insculptum iam maneat, quod certè non mediocre bonum futurum est, cum S. Hieronymus, vir licet adeo sanctus, numquam diem hanc de memoria deponeret: a qua ita fiet, ut nihil reputaturæ simus omne durum quod Religionis nostræ institutum præscribit. Quid expectamus & hæremus, cum omnis labor quantumlibet diu is duret, non nisi ad instar momenti sit, cum illa ternitate comparatus? Dico vobis in veritate, carissimæ, me quæcumque cumq; improba sim, inferni cruciatus ac tormenta numquam timeo, imo velut nihilum ea reputasse cum mecum recogitarem, quam penosum & dolorificum damnatis sit futurum, cum oculos illos speciosos, mansuetos ac benignos Domini, iam toruos & iratos, videre cogentur. Nam ita cor meum mihi comparatum esse videtur, ut hoc sustinere non posset. Et sic semper quoad vixi, me affectam sentio. Quomodo ergo non horreat ille, cui se hoc Maiestas ipsius modò dignata est exhibere, cum tam viuax huius apparitionis sit sententia, ut ipsum omnis sensus expertem reddat? Atque hæc sanè esse debet causa, cur post eam mox suspendatur; quod nimirum eius imbecillitas Deus ipse adiuuet, quo magnitudini eius in sublimi hac cum Deo communicatione ipse se coniungeret ac vniret. Cum autem satis diu in Domini huius vultum oculos intendere anima poterit, equidem id tantum visionem esse non credo, sed dumtaxat vehementem quamdam considerationem in imaginatiua fabricatam & efformatam, & velut efformatam & exanguem quamdam figuram, respectu alterius illius figuræ. Certe nonnullæ (quod autem dico, scio verissimum esse; de hoc namque mecum contulere, & quidem non tres aut quatuor, sed plurimæ) cum debilis & imbecillis sunt imaginationis, vel intellectus ita efficaciæ, ut nescio quid aliud in causa sit) ut sic imaginando absorbentur, ut quod quid cogitant, aut in mentem ipsis incidit, id se apertè videre (quod quidem eis apparet) asserant, quamquam, si ipsam veram visionem viderent.

*Diei iudicij
horror semper in memoria habendus.*

Illusio illorum qui quicquid cogitant, videre se putant.

S.
Theresia

Opera

IV III
158

sent, certissimè & manifestissimè illusionem id esse intelligerent, nullum vt ipsis de hoc dubium maneret: quidquid enim vident, sua ipsamet imaginatione procedunt & comminiscuntur; neque id vllum alium exinde in ijs effectum producit, quam quod frigidiores inde maneant, quam si piam & deuoram aliquam imaginem vidissent.

Euidens ergo est, non esse id huiusmodi, vt magni à quoquam fieri debeat, atque ideo citius memoria effluit, quam inane somnium aliquod. Verum in eo de quo loquimur, ita non fit: sed subito & inopinato, nec credenti aliquid se visuram, nec tale quid cogitanti animæ, totum obiectum simul & valde iunctim representatur, & magno quodam cum timore ac strepitu omnes potentias & sensus eius sursum deorsum commouet, quo ipsos deinde mox optata illa pace frui faciat. Perinde ac, dum Sanctus Paulus in terram deiectus fuit, tempestas illa & turbatio in cælis insonuit, non aliter in mundo hoc interiori contingit; ingens quippe excitatur strepitus ac motus, & ecce, in momento omnia tranquilla, serena ac quieta sunt, & anima tam sublimia mox edocetur mysteria, nullò vt alio magistro opus habeat. Vera enim Sapientia, sine vllò ipsius labore, omnem ab ea ignorantiam discutit, & ipsa ad aliquod temporis spatium mira cum certitudine manet, hanc gratiam non nisi à Deo venire: & tametsi alij in contrarium multa illi oggerat, nihilominus tantum, tunc quidem, ei dicere non poterunt, vt timeat aliquam hic illusionem subesse; at postea confessario aliquem ei timorem incuriente, à Deo aliquantulum deseritur, quo non nihil vacillet, & dubitare incipiat, an non forte ob peccata sua id ita possit fieri; id tamen plane non credit, nisi, (sicuti in alijs illis rebus fieri dixi) ita se rem hic habere atque in tentationibus circa res fidei, in quibus quidem ingentes diabolus commotiones & motus excitare possit; non tamen efficere, vt anima constans & firma in illa non perseueret: imo vero quo amplius eam impugnabit & impetet, eo maiorem ipsa certitudinem concipit, nullatenus diabolum tanta, quantum hoc ipsum est, bona in ipsa posse causare; adeo vt in animæ interioribus tantum ipse non polleat. Poterit quidem id ei representare, sed non tanta cum veritate Maiestatis, & operationibus, quanta Dominus solet. Quod autem Confessarij id perfecte videre nequeant, & quod ij quibus hanc Deus gratiam facit, eã verbis satis exprimere forsitan nesciant, hinc timet; nec immerito. Quare magna cum cautela, & circumspècte hic ambulare, & fructuum, quos apparitiones huiusmodi producant, tẽpus opportunitatẽq; expectare, nec non humilitatẽ, q̃ ipsa in anima procreat, ipsam quoq; ad omnẽ virtutum studiũ amplectendũ fortitudinẽ considerare debent. Si enim diaboli id opus & inuentum fuerit, statim id ipse aliquo signo prodet, & in mille mēdacijs eũ deprehēdēt. At, si Cōfessarij aliquã horũ experientiã

habeat

Ahor. 9.

Quam certissima anima nullam hic illusionem subesse.

S.
Theresiae

Opera

IV
VI
168

Donum spirituum discernendum quantum momenti.

Cardinalis Confessorio omnia detegenda.

Quomodo fieri demoniacus capendus.

Regis nostri imago ubi us & quomodo eumq; depicta, honoranda.

habeat, & in rebus similibus aliquando sit versatus, non multo, ad hanc intelligendum, tempore opus habebit; nam quamprimum ex ipsa narratione & relatione percipiet, à Deo id, an ab imaginatione, à diabolo proueniat: maximè, si Maiestas eius spirituum discernendum ei dederit; si enim hoc habeat, nec non doctrinam & litteram, non nisi mediocrem habeat rerum experientiam, facilius intelliget.

Quod vero imprimis necessarium est earissimæ, hoc est, vniuerso candore, sinceritate, & veritate vos ipsas & vestra Confessorio detegatis: non loquor autem hic de apertione & detectione peccatorum, quippe satis certum est) sed de explicatione modi orationis. Idcirco fiat, dicere non ausim, vos bonâ viâ ambulare, nec Deum esse qui doceat; utpote qui quam maximè cupit, ut cum eo qui ipsius Vicarius eadem cum veritate ac claritate agatur, qua secum ipso; volendo ut ut is nostras cogitationes, etiam minimas; nedum opera & facta, peritas habeat. Neque est, ut hoc vos vllatenus turbet aut inquietet, etiam si res hæc minimè sit à Deo producta, si tamen humiliter bonam conscientiam habueritis, nullum inde vobis damnum perueniet; nouit namque Maiestas eius à malis bonum elicere, & facere quâ vobis viâ dæmon iacturam inferre satagebat & volebat, amplius lucrum referatis: existimantes enim, Dominum esse, qui vobis singulares gratias & mercedes facit, ad magis illi placendum, figuram eius iugiter in memoria habendam conuitemini. Ut enim vix quædam apprime doctus dicere solebat, egregius pingendi artifex diabolus addebatque, si quidem is Dominum Iesum maximè ad vnum librum præsentaret, minimè id sibi molestum fore, ut scilicet per illam figuram deuotionis spiritum in se excitaret, & proprijs dæmonem acutus tereret ac iugulareret. Nam, quantumlibet imperitus & ineptus sit, non propterea minùs honorari & coli debere imaginem quam per se, dummodo sit illius, qui est vnicum bonum nostrum, scilicet Iesum Christi. Vnde non poterat non summo opere displicere illi, quod faciendum nulli suis consulunt, ut, scilicet, cum aliquam viderent visionem, eam exhiberent & explodant: dicebat enim, nos, vbicumque demum Regem nostrum depictum videremus, eum honorare & colere debere. Et merito eum sic censere video: nam etiam hoc in mundo quis indignatur, si imaginem eius quem amicum haberet, ab alio quopiam indignè contumelijs & iniurijs affectus sciret. Quanto ergo potius, ac maiori ipsam Domini crucifixi effigiem, aut aliam quamcumque Imperatoris nostri imaginem sepe nos reuereri par est: Esto hac de re alio in loco perserim, volupe tñ & iucundum mihi fuit ipsum hic repetere; eo quod

quamdò, cū hac ratione ad se ipsam iuandam vti iussa esset, permultum inde afflictam fuisse vidi. Nescio quis hanc primò adinuenerit, ad eò ad torquendū propriam & aptam, & illam quidem quæ aliud nihil facere potest quàm obedire, si quidem tale quid faciendum Confessarius præscribat & suadeat, & quæ sese perditam ire putet, nisi ei suadenti morem gerat. At meum consilium est, vt, quamuis ipsi tale quid vobis suadeant, hanc illis cum modestia & humilitate rationem depromatis, & quod consulant, minimè admittatis. Summopere verò mihi quadrarunt, bonæ illæ rationes, quas mihi suggestistis, qui de hac re mecum tractauit.

Magnum certè anima ex huiusmodi Dei gratia lucrum refert, quod scilicet, cū de ipso, vel eius vita ac Passione, cogitat, mansuetissimi & pulcherrimi illius vultus recordetur, quod certè summi solatij res est: vti etiam hoc in mundo maioris consolationis est, quempiam, qui multa nobis beneficia confert, vidisse, quam si numquam eum nouissemus. Equidem dico vobis, tam sapidam memoriam ac recordationem permultum vtilitatis continere: tametsi & alia præterea bona & comoda secum vehat. Verùm, cū de harū rerum effectis tā multa iam dixerim, & plura adhuc dicenda supersint; hinc ad alia non transibo, nisi vos antè studiosè commonuero, vt, licet sciatis huiusmodi Deum gratias animabus præstare, numquam tamen eum rogetis, nec desideretis, vt hac vos viā conducat. nam quamuis vobis ea valde bona, magnique facienda videatur, ob aliquas tamen causas minimè eam expedit aut conuenit rogare. Primò, quidam humilitatis est defectus, petere vobis dari & concedi id, quod numquam commeruistis; vnde mihi verisimile fit eam, quæ hoc desideratura est, non multum humilitatis habituram. Sicut enim vilis & obscurus opifex mechanicus procul abest, vt Rex esse velit, eò quòd hoc ei factu impossibile videtur, quoniam id minimè promeretur, sic & verè humilis, ab huiusmodi rebus desiderandis nimis quàm remotus est. Et ipsa mihi persuadeo, eas numquam nisi ei qui humilis erit, dandas; antè namque quamdam sui ipsius notitiam, quàm id genus gratias præstet, Deus solet conferre. Porro, quomodo quæ tales in se cogitationes semel admittet, verè sibi persuadeat, adhuc nimis quàm magnam sibi gratiam fieri, quòd in infernum non sit detrusa: Secundò, quia certissimum est, ipsam deceptum iri, aut certè in maximo, vt decipiat, periculo versari: cum non nisi paruulam portam patentem & apertam videre diabolus opus habeat, vt mille nobis insidias struat. Tertiò, quando ingenti rei cuiusdam desiderio homo tenetur, ipsa imaginatio, quin & ipsēmer homo, id ipsum quod desiderat, videre se & audire putat; sicuti iis qui

*Vultus Dei
vini anima
vobis, recor-
datur.*

*Nō est Deus
rogandus,
vt hac quæ.
quam via
conducat.*

*Id petere de-
fectus humi-
litanis est.*

S. M. Teresa Opera.

nn

per

S.
Theresia

Opera

IV III
156

per diem aliquid ardentè concupiscunt, & idem de nocte somniant, id ipsum de nocte inter somniantium occurrere solet. Quotò, nimis quàm magnæ audaciæ esset, te tibi viam velle eligere, cum nescias quanam tibi plus alijs expediat; sed Dominus te committenda est, utpote qui te nouit, ut perillam te videri ducat, perquam potissimum te ducere voluit. Quanto, & rursus rursus, quibus has Dominus gratias facit, labores tuos esse? parui certe non sunt, sed maximi & multiplicissimi, unde nosti, te illis ferendis parem fore? Sextò, quia fortian noscitur, è quo lucrum te facturum sperabas, damnum retere contigit Sauli Regi. Sunt porro præter has, caussimæ, & multæ alie causæ: mihi verò credite, longè securissimum esse, aliud velle, quàm vt sanctissima Dei voluntas circa nos fiat. Nos ipsos in ipsius manus conijciamus; amat quippe nos plurimum; nec vnquam poterimus, si resoluta & determinata cum voluntate, in hoc perseveremus.

*Obplures
gratias non
plus recipi-
antur gloria.*

Notandum porro, non eo, quòd multas id genus gratias recipitis, plus propterea vos gloria promereri, imò verò idcirco magis ei ferendum teneri. Quantum verò ad amplius merendi spectat, eam Dominus minimè nobis eripit, cum in nostra manu possit. Adeo vt multi sint sancti, qui nunquam seuerunt quid est, quam istarum gratiarum recipere; alij è contrà, eas recipiunt, & sancti non sunt. Neque etiam cogitandum est, hæc gratias contemneri esse; imò cum semel illas Dominus confert, magnis certe eas laboribus velut vendit. Vnde anima non tam cogitat, an eas ulterius & amplius receptura sit, quàm quomodo iis dignam se præstet, & vti debeat. Id quidem est, magno eas adiumento esse debere, ad virtutes magis & perfectiore gradu obtinendas, attamen, qui has labores impendio habebit comparatas, longè plus merebitur. Secundo, quia & alias duas personas, quibus id genus gratias Dominus prætererat (harum vna erat vir.) ita per illas, ad illius Maiestatem ascendendum, (& quidem suis sumptibus, nullamque de magnis illis consolationibus spiritus sentiendo) accensas, quin & in eo prope perendi cupidus fuisse, vt cum Domino velut expostularent & conquirentur quod eas sibi daret, ac, si quidem datas non admittente præstissent, haud ægrè eis caruissent. Consolationibus spiritus inquam, aut iis de quibus hic loquor visionibus (vident quippe quantum bonum hinc sibi boni proueniat, & sanè plurimæ sunt faciendæ, quas Dominus inter contemplandū, dare solet. Sunt & hæc, vt scire fatear, desideria (prout mihi quidè videtur) supernaturalia, &

rū valdē Deum amantium propria; eorum inquam, quæ vellent videret Dominus, non stipendii & mercedis causa se illi seruire; atque ideo etiam numquam ipsis in animum venit, se ob vllum opus gloriā donandas, quo sese per hanc magis ad ei seruiendum exstimulent:) sed tantum vt amoris morem gerant & satisficiant, cuius natura & propria est, semper diuersimodē ac multifariam operari. Mille si quidem posset, anima modos & rationes adinuenire vellet, ad se in ipsum annihilandam, & si quidem opus sit, ad maiorem Dei gloriam, vt semper ipsa annihilata maneat, quam libentissimē certē ad hoc sese offeret. Sic autem ipse in perpetuum laudatus, Amen; quod, sese ad cum tam miseris ac miserabilibus creaturis agendum dimittens, magnitudinem suam manifestare velit.

CAPVT X.

LOQUITVR DE ALIIS GRATIARVM GENERIBVS, QUAS
anima Deus longē alio quā supradictis modo, prestat,
deque insigni qui inde consequitur fructu.

M Vltis varijsque modis se Dominus animæ per apparitiones has communicat; modo quidem, quando in afflictione & tristitia posita est; aliās, quando magna aliqua molestia aut tribulatio ei imminet; aliās denique vt Maiestas illius cum ipsa delicietur ac recreetur, vel ipsam etiam recreet. Non est autem necesse carissimæ, me singula hæc magis in particulari declarare (cum hoc mihi propositum minimē sit) sed singulas, quæ hac in via sunt, differentias, quousque quidem eas ipsa cognoscam, vobis exponere; vt, cuiusmodi illæ sint, & quos post se relinquant effectus, ipsæ intelligatis; ne videlicet finistrē nobis persuadeamus, quamlibet imaginationem, visionem esse; ac ne, cum vere talis erit, scientes eam & possibilem esse, & dari posse, propterea turbemini, aut introrsum affligamini. multum quippe inde diabolus lucratur, ac iucundissimum ei spectaculum est, cum aliquam animam inquietam videt; cernit namque hanc inquietudinem miro impedimento ei esse, quo minus se totam in Deo amando ac laudando impendat. Alijs verò modis, multò sublimioribus, & minis periculosis Maiestas ipsius se animæ communicat; quos diabolus (prout mihi quidem videtur, & ego credo) imitari non poterit; atque inde est, quòd valde difficulter exprimi queant, quoniam quid in primis occultum sunt; imaginariæ verò & facilius, & melius exponi possunt.

*Nō est quod
turbemur,
cū vera vi-
sio à Deo da-
tur.*